

Για τη συνέλευση

Η συνέλευση no lager συνιστά την κατάληξη μιας σειράς πρωτοβουλιών γύρω από το ζήτημα των κέντρων κράτησης μεταναστών/τριών, που ξεκίνησαν την άνοιξη του 2013 από ανθρώπους που κινούνται στα πλαίσια του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος. Η ύπαρξη και μόνο μιας τέτοιας συνθήκης δίπλα μας, όπου άνθρωποι με βασικό κριτήριο το χρώμα του δέρματός τους και την κοινωνική τους θέση βρίσκονται αντιμέτωποι με μία οργανωμένη αλλά και αχαλίνωτη κρατική βία, χωρίς κανένα δικαίωμα ή νομικές εγγυήσεις, εγείρει ηθικοπολιτικά ζητήματα που συνιστούν ικανούς λόγους για την κινητοποίηση ενάντια στα κέντρα κράτησης. Ωστόσο, βασικό κίνητρο για εμάς είναι οι πράξεις των ίδιων των μεταναστών (από εξεγέρσεις και απεργίες πείνας μέχρι αυτοτραυματισμούς και αυτοκτονίες) που βιώνουν τον εγκλεισμό και τις ιδιαίτερες συνθήκες εντός του (ελλιπής διατροφή, απουσία στοιχειώδους υγιεινής και περιθαλψής, απαγόρευση προαύλισμού και επικοινωνίας με δικηγόρους, βασανιστήρια κτλ). Στους χώρους κράτησης μεταναστών/τριών συμπυκνώνεται η βαρβαρότητα μιας ολόκληρης εποχής και ταυτόχρονα αποκρυσταλλώνεται ένα μοντέλο διακυβέρνησης με πολλαπλές εφαρμογές στο ευρύτερο κοινωνικό πεδίο. Μιλάμε για μια τεχνολογία διαχείρισης πληθυσμών που, ιστορικά, βρίσκεται στη φαρέτρα των κρατικών επιλογών, με τον ρατσισμό να είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την ενεργοποίησή της.

Τα βασικά ζητούμενα της συνέλευσης no lager μπορούν να συνοψιστούν ως εξής: οργανωμένη, λόγω και έργω αντίθεση απέναντι στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης και αλληλεγγύη στους αγώνες που δίνουν οι ίδιοι οι μετανάστες πίσω από τα συρματοπλέγματα. Αυτό σημαίνει τη μεθοδική και σταθερή αντιπληροφόρηση για το θέμα, τη θεωρητική του επεξεργασία, την ανάδειξη του λόγου των ίδιων των μεταναστών/τριών, την πολιτική και νομική στήριξή τους, την επικοινωνία και τον συντονισμό με ανάλογες πρωτοβουλίες σε ελληνικό και διεθνές επίπεδο, και φυσικά τη δράση στο δρόμο...

Δεν επιδιώκουμε τίποτα λιγότερο από το γκρέμισμα όλων αυτών των μη-τόπων, όπου μετανάστες και μετανάστριες φυλακίζονται μέσα σε μια αβίωτη συνθήκη. Γνωρίζουμε όμως καλά ότι απέχουμε από το να μπορούμε να συζητάμε με αξιώσεις για μπουλντόζες και λουιέτα. Διότι όλες εκείνες οι πολιτικές και κοινωνικές προϋποθέσεις που καθιστούν τους χώρους κράτησης μια πολιτική τακτική πραγματοποιήσιμη και κοινώς αποδεκτή βρίσκονται ενεργές στο παρόν, και οι ενδείξεις υποδηλώνουν πως χωρίς τις απαιτούμενες αντιστάσεις το παράδειγμά τους τείνει να επεκτείνεται.

Τα κέντρα κράτησης θεσμοποιούνται, οργανώνονται και επεκτείνονται σε ένα πολιτικό και κοινωνικό περιβάλλον που επιτρέπει και επικροτεί την ολοένα πιο στρατιωτικοποιημένη και ρατσιστική αντιμετώπιση της μετανάστευσης και όχι μόνο. Η ποινικοποίηση της μετανάστευσης και η αναγωγή της σε μείζον πρόβλημα δημόσιας τάξης και εθνικής ασφάλειας δεν αποτελούν ελληνική πρωτοτυπία αλλά διεθνές φαινόμενο. Στις μητροπόλεις του παγκόσμιου καπιταλισμού, αλλά και στην περιφέρειά του, εκατομμύρια άνθρωποι, μέλη συγκεκριμένων πληθυσμιακών ομάδων, στιγματίζονται ως επικίνδυνοι για την κοινωνική τάξη, ως μικροί και βάρβαροι που άλλοτε αξιοποιούνται ως φθηνό καύσιμο για τις μηχανές της καπιταλιστικής παραγωγής και άλλοτε αντιμετωπίζονται ως άχρηστο περίσσειμα που παρασιτεί και απομυζεί τον κοινωνικό πλούτο. "Κατώτερες υπάρξεις", δηλαδή, που δεν αξίζουν το σεβασμό στη ζωή και την προσωπική αξιοπρέπεια.

Εδώ και 20 χρόνια, μαζί με την πρώτη εμφάνιση των κέντρων κράτησης μεταναστών στις αρχές της δεκαετίας του '90, καλλιεργείται με κλιμακούμενη ένταση η ιδιαίτερη εκδοχή του νεοελληνικού ρατσισμού που, πολύ πριν εμφανιστούν οι ναζί της χρυσής αυγής στο προσκήνιο, έχει καθιερωθεί ως επίσημη κρατική πολιτική και βρίσκεται διάχυτος στο κοινωνικό σώμα ως ένα πλέγμα στερεοτυπικών αντιλήψεων και συμπεριφορών. Η βαρβαρότητα εξαπλώνεται και αποτελεί το αδιαμφισβήτητο φόντο της ζωής μας. Πώς θα ορθώσουμε αποφασιστικά εμπόδιο στην προέλασή της, πώς θα οικοδομήσουμε τις γέφυρες πάνω από το κοινωνικό ρήγμα που καθημερινά ο ρατσισμός βαθιάει, πώς θα φτιάξουμε τις κοινότητες αγώνα και αλληλοϋποστήριξης των από τα κάτω, τέτοια είναι τα ερωτήματα που καλούμαστε να προσεγγίσουμε πρακτικά στον αγώνα για την καταστροφή των στρατοπέδων συγκέντρωσης της εποχής μας.

